

גליון מס' 176
פרשת כי תשא
כ"א אדר תשפ"א

לע"נ מורנו ורבנו הרב חיים אבישלום כהן זצוק"ל

ברכת חיים

נאמר (שמות ג) "ועתה לכה ואשלחך.. והוצא את עמי בני ישראל ממצרים", וכיון שעשו אותו מעשה מה כתוב שם: "לך רע כי שיחת עמך", אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא: "ריבונו של עולם כשהם חוטאים שלי הן וכשהם זכאים שלך הם?" בין חוטאין ובין זכאים שלך הם, שנאמר: (דברים ט) "והם עמך ונחלתך".

"זכור לאברהם וליצחק ולישראל עבדיך" – אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא: חשוב אותם כסדום. לא ויתרת לאברהם עד עשרה? אני מעמיד לך מהם שמונים צדיקים. אמר לו העמד! אמר לו: הרי שבעים זקנים, אהרן נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר פנחס וכלב, הרי 77 אמר לו הקדוש ברוך הוא היכן עוד שלושה ולא היה מוצא, אמר לפניו: אם החיים אינם יכולים לעמוד בפירצה זו יעמדו המתים, "זכור לאברהם וליצחק ולישראל עבדיך" – עשה בשביל שלושת האבות, כיוון שהזכיר זכות שלושת האבות נשמעה תפילתו, על דבר זה אמר שלמה המלך (קהלת ד) "משבח אני את המתים שכבר מתו מן החיים אשר המה חיים עדנה".

כתב הרמב"ן: בשעה שעם ישראל נכשל בחטא העגל עמד משה רבינו בתפילה על עם ישראל ואמר: "ועתה אם תשא חטאתם, ואם אין - מחני נא מספרך" אמר משה אני אסבול את עונשם, וב"ספורנו" כתב שאמר משה לפני ה' מחה את הזכויות שלי מספרך וזקוף אותם לחשבונם, כדי שיזכו לסליחה.

ובגמרא (ברכות לב.) אמרו: מסר משה רבינו עצמו למיתה על בני ישראל, ומשמע שהמיתה תהיה על ידי ששמו לא יהיה נזכר בתורה - ענווה וביטול כאלו נחשבים כמיתה. מכאן אנו רואים שרגש ההשפלה והעלבון לאדם יורד ונוקב את הנפש עד כדי מוות, וכמו שכתוב שבעת שהאדם משפיל עצמו ומודה על האמת מתוך נכונות של "מסירות נפש", הרי בוודאי מדריגתו נעלה ומרוממת על הכל, זו הייתה מדריגת משה ואהרן (תורת הנפש" מאמר "המושג במסירות נפש" - אור חדש).

תפלתו של משה רבינו על ישראל

במדרש (שמו"ר פמ"ב ד) מובא: בעת שחטאו ישראל במעשה העגל אמר הקדוש ברוך הוא למשה "לך רד", חשכו פניו של משה, ונעשה כסומא מן הצרות, ולא היה יודע מאיזה מקום לירד, והיו מלאכי השרת מבקשים להורגו ולשפוך דמו, מה עשה הקדוש ברוך הוא? פתח לו פתח קטן מתחת כסא כבודו, ואמר לו "לך רד", ויש אומרים שאחז משה בכסאו של הקדוש ברוך הוא, ופרש הקדוש ברוך הוא טליתו עליו שלא זיזיקוהו המלאכים. ויש להבין, מדוע רצו המלאכים להרוג את משה רבינו? ויש לומר, שבשעה שעלה למרום לקבל התורה נתקנאו בו המלאכים קנאה גדולה מאד על שלקח מהם התורה להביאה לבני ישראל ולכן ביקשו להזיקו, אבל לא יכלו, דנעשה קלסתר פניו כקלסתר פני אברהם אבינו, ועתה שנעשה משה כסומא, אמרו המלאכים עכשיו השעה להרגו, והקדוש ברוך הוא הציל אותו מידם (אוצר פלאות התורה).

עמד משה בתפלות עצומות לפני בורא עולם עד שמסר נפשו על עם ישראל וכך נאמר: "ויחל משה" אמר רבי אבהו מלמד שבאותה שעה תפסו משה להקדוש ברוך הוא כאדם שתופס את חברו בבגדו, ואמר לפניו: איני מניחך עד שתמחול ותסלח להם. שנאמר "ועתה הניחה לי", משל למלך שכעס על בנו והכניסו לקיתון והיה מבקש לעונשו. והיה המלך מצעק מן הקיתון הניחו לי שאכנו, והיה השר שומע מבחוץ. אמר השר המלך ובנו בקיתון מדוע אומר הניחו לי? נראה שהמלך מבקש שאלך ואפייסנו מאהבתו את בנו, כך אמר משה: לפי שהקדוש ברוך הוא רוצה שאפייסו על בניו לכך הוא אומר "ועתה הניחו לי ויחר אפי בהם" לכן מיד נשא משה רבינו תפלה.

מיד חגר מותניו בתפילה והיה מלמד זכות על ישראל. אמר רבי חייא בר אבא לא הניח משה זויות ברקיע שלא נתחבט בה. ועוד שנינו: רבי אליעזר הגדול אומר: עמד משה בתפילה עד שאחזו חולי הקדחת שנאמר "ויחל משה". אמר לפניו ריבונו של עולם! עמך הם ואי אתה יכול לכפור בהם, שנאמר: "למה ה' יחרה אפך בעמך", רבי ברכיה בשם רבי לוי אמר משל למלך שהיה לו כרם ומסרו לאריס, כשהיה היין עולה יפה אמר: כמה טוב היין שעשה כרמי, כשהיה יוצא היין רע אמר כמה רע יינו של האריס, אמר לו האריס: אדוני המלך, רע שלי וטוב שלך? בין טוב ובין רע שלך הוא, כך בתחילה

זמני הדלקת נרות: פרשת כי תשא - פרה

כניסת השבת

17:22

צאת השבת

18:19

ר"ת 18:55

רחוב גלבוע 11 גבעתיים

לקבלת העלון במייל: r0533157301@gmail.com

להערות/להארות ולכל שאלה-

הרב שלמה בצרי: 055-6771015

מדוע "בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה" נקרא כך, ומדוע זכה לבנות את המשכן?

ב"ילקוט מעיני גנים": "בצלאל" - שעשה צל לא-ל (א-ת המשכן).
 "בן אורי" - שעל ידו באה אורה לעולם. "בן חור" - שעל ידו נעשו ישראל בני חורין [מעבירות, על ידי הקרבת הקרבנות במשכן], "למטה יהודה" - שיצא ממנו דוד, שמילא העולם הודאות ותשבחות. מובא במדרש שהטעם שזכה לבנות את המשכן, היה לפי שאבי אביו - חור - מסר נפשו על קידוש ה' שכאשר רצו ישראל לעשות העגל, ולא הניחם, עמדו והרגוהו. (רבה מ"ה א), אמר הקדוש ברוך הוא לחור: חיך שאני פורע לך, כל בנים שייצאו ממך - אני מגדלם בשם טוב בעולם, ולכך בצלאל בן בנו בנה המשכן, ושלמה בן בנו בנה המקדש. בג' דברים נברא העולם: בחכמה, בבינה ובדעת. שלושתם - נתנם ה' בלב בצלאל, ובנה בהם את המשכן, וכן נתנם בלב שלמה ובנה בהם את בית המקדש, וכן יהיה לעתיד לבוא.

מדוע אחד מסממני הקטורת "החלבנה", אשר ריחו רע נמצא בקטורת?

רש"י מביא מהגמרא בכריתות: ללמדנו שלא יקל בעינינו לצרף עמנו באגודת תעניותינו ותפילותינו את פושעי ישראל, שיהיו נמנים עמנו. והטעם כתב "המזרחי": כי שם שמים מתעלה ומתקדש בשעה שהרשעים חוזרים בתשובה ונמנים בכלל הצדיקים, ולכן ראוי לצרף הפושעים עמנו, כדי שיראה ה' יתברך שגם הפושעים חוזרים בתשובה, וירחם עלינו. ו"רבינו בחיי" מוסיף שעל ידי זה שהרשעים חוזרים בתשובה - אין הצדיקים נתפסים עליהם, שהרי כל ישראל ערבים זה לזה. ומטעם זה נצטוונו במצות לולב ליטול ד' מינים באגודה אחת: לתת ערבה, שאין לה טעם וריח, הרומזת לרשעי ישראל שאין בהם תורה ומצוות, יחד עם האתרוג, שיש בו טעם וריח, ובכללם הלולב, שיש בו טעם (תמרים), והדס - שיש בו ריח. ודווקא כך אנו מרצים לקדוש ברוך הוא על ידי שכולם אגודים כאחד.

וב"גור אריה" כתב: עיקר התענית שירחם עליהם ה', ואין הכנעה ממי שקרוב אליו - הצדיקים, ולכן אין הצדיקים מביאים הרחמים, אבל הרשע מביא הרחמים, כי כאשר הוא רחוק מה' - הכנעתו גדולה יותר (כשמתקרב אליו), שעיקר ההכנעה כששונאו נכנע לפניו, וזה מביא רחמים. וב"באר מים חיים" כתב: המידה בשמים - לדון אותנו באופן יחסי, ולכן מצרפים בתעניותינו את פושעי ישראל, כי ביחס לפושעים - נראים הציבור כצדיקים. אמנם יש לזכור דברי המהרש"א שמחלוקת סוגי מיני הקטורת - עשרה ריחם טוב, ואחד - חלבנה - שריחו רע, יש ללמוד מזה שיש לצרף פושע רק כשיש כבר עדה קדושה, שהם מניין יראי ה' בלעדיו. אבל אין לצרפו לעשרה.

מדוע נצטוו ישראל לתת דווקא מחצית השקל?

איתא בירושלמי (שקלים ב, ג-ד): רבי יהודה ורבי נחמיה - חד אמר: לפי שחטאו (בחטא העגל) במחצית היום - יתנו מחצית השקל, וחד אמר: לפי שחטאו בשש שעות ביום (בחצות היום) - יתנו מחצית השקל, ששווי שישא מטבעות קטנות (ש מטבעות שנקראים גרמיסין). רבי יהושע בן רבי נחמיה בשם רבי יוחנן בן זכאי אמר: לפי שעברו על עשרת הדברות בעשיית העגל - יהיו נותנים כל אחד עשר גרה, שהוא מחצית השקל. רבי פנחס בשם רבי לוי אמר: לפי שמכרו האחים את יוסף בעשרים כסף, וכל אחד מהאחים קיבל דינר כסף (עשרים כסף - הם 5 סלעים, לפי שארבעה דינרי כסף הם סלע, והסלע הוא שקל, נמצא שכל אחד מהאחים קיבל מחצית השקל), לפיכך יהיה כל אחד ואחד מישראל נותן מחצית השקל.

מעשה בסוחר שטיחים ישר דרך וירא אלוקים ושמנו משה, אשר למזלו הרב, התגורר באחותו של פריץ טוב לב שהיה אוהב מאד את הסוחר היהודי, ומוקירו על ישרותו ונאמנותו. כך חלפו השנים בטוב ובנעימים ומסחרו של היהודי פרח ושגשג. הפריץ היה מתגאה תמיד בפני ידידיו וחבריו ביהודי "שלו" אשר כל משאו ומתנו בנאמנות שאי אפשר למצוא כמותה. כתוצאה מכך שמו הטוב של הסוחר היהודי נישא למרחקים, ומעגל הקונים הלך והתרחב.

והנה, בבקר יום שבת אחד, כאשר גביע הקידוש כבר היה בידו וכל בני ביתו יושבים במקומותיהם סביב השולחן, נשמעו דפיקות רמות בדלת. "פיתחו את הדלת! כאן איוון, מנהל האחזה של הפריץ!" הדלת נפתחה ואיוון נכנס ופנה אל בעל הבית: "כידוע לך, מושקה, בערב מתקיימת מסיבה בארמון הפריץ בהשתתפות כל פריצי הסביבה. ברגע האחרון החליט הפריץ להחליף את כל שטיחי האולם הענק של הארמון והוא מבקש שתבואו בדחיפות עם דוגמאות של שטיחים שונים והוא ירכוש את אשר ייראה לו ביותר. מדובר בעסקה הגדולה ביותר שעשית בחיך!" סיים מנהל האחזה בקריצת עין שובבה.

אך משה היהודי, בשלווה ובמאור פנים השיב לאיוון: אמור לאדוני הפריץ כי מאד אשמח לעמוד תמיד לשירותו. אך כידוע לו היום הוא יום שבת קדשנו, ועלינו לשבות ממלאכה ביום קדוש זה. מנהל האחזה הנדהם יצא למסור לפריץ את תשובתו של היהודי, ומשה פתח בברכת הקידוש כאילו לא אירע דבר. בשעת הסעודה שוב נשמעו הדפיקות המוכרות. איוון נכנס בפנים זועפות ואמר כי הפריץ כועס מאד. הוא אמר שאם לא תביא כעת את אשר ביקש, הוא ינתק אתך כל קשה, וגם לחבריו הוא יגרום שינהגו כמוהו!"

ומשה היהודי בשלו: "אמור לפריץ שהקשר אתו חשוב לי מאוד. אך הקשר עם בוראי שכל פרנסתי וחי בידו, חשובים לי יותר. לא אבגוד במצות דתנו". מנהל האחזה לא ויתר, וניסה לשדל את היהודי בפיתויים ובאיומים שונים לעיני אשתו וילדיו. אשתו שלא היתה חזקה כמוהו. קראה לו לחדר צדדי וניסתה לשכנעו כי מדובר במקרה חריג ויוצא דופן, ואולי אפשר להתפשר באופן שהתשלום יתבצע לאחר השבת. אך משה ממאן לשמוע. "כל זה עצת היצר", הוא אמר. "אין שום היתר בהלכה לעשות זאת, והפרנסה בידי של אלוקים". איוון מפציר לוחץ ומאיים, ומשה בשלו חוזר שוב ושוב על דבריו: "לא אוותר על נאמנותי לדתי עבור כל הון שבעולם". עד שמנהל האחזה התייאש ויצא כשהוא מאוכזב.

למחרת, בשעת הצהריים, עצרה כרכרתו המהודרת של הפריץ לפני פתח ביתו של משה היהודי, והפריץ בכבודו ובעצמו נכנס אל הבית כשהוא מלווה בעזריו ובשומריו. למרבה הפלא היו פניו מחייכות, והוא חיבק את משה היהודי בחום, תוך שהוא מושיט לו צרור מלא זהובים. "קח! זה חלקך מזכייתי בהתערבות בזכותך!". למראה פניו המשתאות של משה, התיישב הפריץ וסיפר: אתמול בבוקר הגיעו חלק מהאורחים - ידידי הפריצים - האמורים להשתתף במסיבה. ישבנו יחד ושוחחנו, והנה כרגיל עלה נושא היהודים לדיון. "הם גנבים" פלט האחד. "כולם נוכלים מוצצי דם!" הוסיף אחר. "אין בהם נאמנות לאף אדם ולשום ערך", תרם גם השלישי את חלקו כשכולם מהנהנים בראשיהם בהסכמה. ואני, שמכיר אותך, ידידי משה, העזתי לחלוק על כולם ואמרתי "דוקא היהודי שלי, אדם אמין וישר דרך. הוא נאמן לערכים הנפלאים שלו ולדתו היהודית ושום דבר לא יזיז אותו מנאמנותו". הם פרצו בצחוק, לגלגו על תמימותי והתווכחו, אך אני עמדתי על שלי. עד שבסופו של דבר הוחלט להעמידך במבחן, ואנו התערבנו בינינו על סכום כסף עצום. האם תבגוד בדתך עבור רווח כספי, או שמא אכן נאמן אתה לערכיך ולעקרונותיך. שלחנו אליך את מנהל האחזה, ואת ההמשך אתה כבר יודע. בזכות נאמנותך למצות דתך, זכית בהתערבות!! הנני גאה ושמח בקשר שיש לי אתך. הנה חלקך מזכייתי. עם צאת הפריץ, פנה משה לרעייתו בפנים מאירות ואמר בחיך עדין "הרואה את? משמירת שבת לא מפסידים!". (מקור הברכה)

להקדים את קבלת השבת

מעשה שהיה בעיר מיר, בזוג ששנים רבות לא זכה להיפקד בבנים, וברוך ה' אחר זמן רב נולד להם בן בשעה טובה ומוצלחת. אך לדאבונו ליבם הילד לא התפתח כראוי. רופא מומחה קבע כי לילד יש מום בלב לא עליון, ואין סיכוי שיחיה יותר מכמה חודשים. ההורים המסכנים אשר לא ידעו את נפשם מרוב צער, החליטו ללכת אל הגאון ה"חפץ חיים" - רבי ישראל מאיר הכהן מראדין, ולקבל את ברכתו. שמע החפץ חיים את צרתם ואמר: מה ביכולתי לעזור? כסף אין לי, ומה עוד אוכל לעשות למענכם? האם המדוכאת פרצה בבכי מה, ואז אמר לה החפץ חיים בחיבה, "בתי, קבלי עלייך להקדים את קבלת שבת המלכה". שאלה אותו האם, במה זה מתבטא? ענה לה החפץ חיים, "ביום שישי בחצות היום [בערך 11:30 בבוקר] תהיה כבר מפת שולחן של שבת פרוסה, ופמוטי הנרות

סדורים במקומם". קבלה האם את דברי הרב, והחליטה להקפיד על כך בכל מחיה ואכן מיד בהגיעם לביתם חל שיפור ניכר בילד, וגדל והתפתח כאחד הילדים מבני גילו. (כך סיפר הגאון רבי שמחה קפלן זצ"ל, אשר התאכסן בבית זה בימי בחירתו בישיבת מיר.)

בזכות מה זכה רבי איסר לבן מאור ישראל?

לגביר העשיר רבי איסר היתה חנות גדולה של בדים יקרים וכל מיני משי. מנהגו בערב שבת היה שכאשר הגיע זמן חצות היום היה סוגר את החנות כדי להכין עצמו מבעוד מועד ליום הקדוש. פעם אחת בערב שבת הגיע לחנותו שר גדול, והחל לברור לעצמו הרבה סחורות רבות ויקרות, והתעכב בחנות לשם השוואת מחירים. בתוך כך הגיע חצות היום, ורבי איסר פנה לסגור את החנות כדרכו, אולם השר התחנן לפניו שימתין מעט ויסיים עמו את העסק. רבי איסר לא הסכים בשום פנים ואופן, תמורת כל הון שבעולם לא יוותר על הכנותיו לשבת קודש. השר יצא מהחנות בזעף, ורבי איסר הפסיד סכום גדול. אך בשכר זאת זיכוחו מן השמים בבן ענק, הלוא הוא רבנו הגדול מאור ישראל הרמ"א - רבי משה איסרליש, אשר כל קהילות בני אשכנז קבלו הוראותיו.

הבית שנבנה על ידי חילול שבת

בתקופת היותו של רבי עקיבא איגר רב הקהילה בעיר פרידלנז, פרצה שרפה גדולה בעיר והאש הלוהטת כלתה בית אחר בית ללא חמלה. היהודים תושבי העיר התרוצצו מבוהלים מסביב בניסיון נואש לכבות את האש ולהציל מה שניתן מתוך הדליקה. רק לאחר מאמצים מרובים שככה הבעירה, אולם היה זה לאחר שהספיקה כבר לכלות רבים מבתי העיר ולהותיר אחריה עיי חרבות.

רבי עקיבא איגר, השתדל ככל יכולתו לעזור לאומללים אשר נותרו ללא קורת גג לראשם. תוך זמן קצר נאספו הסכומים הדרושים לבניית הבתים מחדש והובאו פועלים שהתחילו לשקם במרץ את ההריסות. ברם, תנאי אחד התנה רבי עקיבא עם בעלי הבתים שבחווה הבניה שיעשו עם הפועלים, יכתב במפורש כי ביום השבת תושבת המלאכה, ותמורת זאת ינתן להם סכום מסוים בעד אותו יום. כל היהודים קבלו את החלטתו של הרב ללא עוררין וקיימו אותה. רק אחד מהם העז להפר בגלוי את התנאי. היה זה גביר העיר, עשיר ועז פנים, שהחליט כי לא ישעה לדברי הרב, והוא הורה לפועליו להמשיך לבנות את ביתו גם בשבת, כדי לזרז את הבניה ולהעמיד את הבית על תלו מהר ככל האפשר. בשבת הראשונה אחרי התחלת הבניה שררו שקט ושלוה בכל העיר. באשמורת הבוקר הלכו היהודים אט אט ובנחת אל בית הכנסת וטליתותיהם על שכמם, כאשר לפתע עלה קול הלמות פטישים באוזניהם. אחדים מהם חיפשו את מקור הקול, והנה לחרדתם נתגלו לעיניהם פועליו של העשיר עובדים בקצב ובמרץ בבניית הבית כביום חול רגיל. השמועה הגיעה גם לאזנו של המרא דאתרא [רב המקום] רבי עקיבא איגר והיטיב חרה לו על חילול השבת הנורא בפרהסיה בתוך עירו. מיד שלח לקרוא אליו את העשיר.

השליח שהגיע אל הבית בו התאכסן העשיר עד להקמת מעונו החדש, דפק בדלת. יצא משרתו ושאל לרצונו. "אמור לאדונך, כי רב העיר קורא לו לבוא אליו", מיד ביקש השליח. המשרת נכנס פנימה, וכעבור דקות אחדות שב ותשובת העשיר בפיו: "אדוני עסוק עתה מאד ומצטער הוא על שאינו יכול למלא את בקשת הרב". השליח חזר אל הרב וספר על חוצפתו של הגביר, הטוען כי עסוק הוא ואין באפשרותו לבוא. הרב הבליג והמתין עד למחרת. שוב שלח את שליחו אל הגביר, והפעם היתה התשובה כי הלה ישן ואינו יכול לבוא. ליל שבת שלאחריו שלח רבי עקיבא את השמש להכריז בכל העיר, כי איסור חמור הוא לבנות ביום השבת, והרב גוזר שמהיום והלאה לא יעשה כן עוד, ובסיום הכרוז נאמר: "וכל הפורץ גדר ישכנו נחש". השמש מלא את פקודת הרב, אך אותו עשיר לא שת לבו לדבר והמשיך במעשיו הנלוזים.

ביום שבת קודש נשא רבי עקיבא איגר דרשה בבית הכנסת ובה דיבר בחום על גודל האיסור של חילול שבת. הוא קרא בקול רם את הכרוז והוסיף אזרהרה חמורה באוזני הציבור, כי בטוח הוא שכל מי שימרה את פיו ויבנה בשבת - הבית ההוא לא יתקיים. הגביר לגלג על דברי הרב והורה לבנאים

להמשיך במלאכתם כרגיל. תוך זמן קצר נבנה עבורו בית מידות מפואר אשר בלט ביופיו. העשיר אשר היה גאה מאוד בביתו החדש והנאה, נכנס לגור בו בשמחה רבה. אולם כעבור זמן מה נפלה פתאום תקרת אחד החדרים והתמוטטה. מיד קרא הגביר למהנדס מומחה שיבדוק את סיבת התמוטטות התקרה. הלה בדק היטיב את כל הקירות ומצא כי הרקב אחז בכל עצי הבית. "התקרה וכל הקירות רקובים ומתולעים וסכנה היא לשהות בבית הזה", אמר המהנדס, "צאו מכאן מיד ופנו את הבית, כי יש לבנותו מחדש". השמועה על הפלא הגדול שארע התפרסמה בכל העיר, והכל שחו אודותיו: הלא ביתו של הגביר נבנה מאותם עצי יער אשר מהם בנו את שאר הבתים, אך רק בו שלטה הרימה. "אין זאת, אלא שהתקיימו דברי הצדיק שנאמרו מעומק לבו הטהור, כי צדיק גזר והקדוש ברוך הוא מקיים", אמרו האנשים זה לזה. את בית העשיר היה הכרח לבנות שוב, ולאחר שנבנה, פחד העשיר לגור בו ומכרו לאיש אחר.

חבל על המאמצים

פעם סיפרו לחפץ חיים זצ"ל, שיש יהודי הפותח חנותו בשבת. קרא לו הרב, דיבר על לבו, ואמר לו אמשול לך משל למה הדבר דומה, לאדם שהיתה לו חבית יין המכילה מאה ליטר, ובה ברז אחד. לרוב "חכמתו" החליט כי אם מברז יוצאים מאה ליטר, אזי משני ברזים יצאו מאתיים ליטר. כמוכן שמהתחכמותו זאת לא השתכר כלום, ויצאו לו חמישים ליטר מברז זה וחמישים ליטר מברז זה.

והנמשל: חכמים לימדונו כי בראש השנה קוצב בורא עולם לאדם כמה ממון ירויה במשך השנה בדיוק. על כן, המאמין פותח את ששת הברזים שהם ששת ימי השבוע, ודרכם עוברים לו כל מזונותיו, אבל החכם בעיניו מנסה לפתוח עוד ברז וחושב שדרכו יצא לו עוד מקור פרנסה, אך אינו יודע כי לשוא הוא טורח, וכל עמלו לריק ולבהלה, כי "השבת", היא ורק היא, "מקור הברכה".

שבת שדכנית...

קובי - חייל לקראת סוף השירות הצבאי, איננו "דתי", אבל יש לו לב יהודי חם. בשלב מסוים החליט שהוא - איננו נוסע בשבת. אמנם איננו חוזר בתשובה - אבל שבת הוא שומר. סמוך לראש השנה, עסק בשמירה במסגרת פעילות מבצעית באחד היישובים בשומרון. לקראת שבת, שהיתה מחוברת עם שני ימי ראש השנה, היה אמור להשתחרר לביתו לשלושה ימי חופשה. והנה מגיע יום שישי בצהריים - וקובי ממתין לבואם של החיילים האמורים להחליף אותו. הזמן חולף - והקבוצה מגיעה רק כעשרים דקות לפני כניסת השבת, עקב מטען חשוד באזור, שגרם לעומס תנועה. קובי מצא את עצמו במבוכה. כל כך ציפה לחופשה הזו לאחר שבועיים של פעילות מפרכת! אם ישאר כאן - יפסיד את חופשתו, אך אם יסע - בוודאי יחלל שבת, והוא הרי קיבל על עצמו לחלל את היום הקדוש! לאחר מחשבה, החליט שהוא לא יוצא ויהי מה אלא נשאר לשבות בישוב עם הצוות שהגיע, מבלי שיעשה פעילות מבצעית. אחד החיילים הציע לו להתחלף עימו, שהוא יסע וקובי ישמור במקומו, וכך יוכל לאחר מכן לקבל חופשה. אבל קובי לא הסכים אף לזאת - "אני לא לוקח על עצמי אחריות חילול שבת של אדם אחר!" הוא נשאר בשבת וראש השנה בישוב, שם הוא הוזמן על ידי אחד התושבים לסעודות השבת והחג, ושמח שזכה להישאר במחיצת אנשים שומרי תורה ומצוות. הוא שאל את מארחיו שאלות, התעניין במצוות, ונהנה לשמוע דברי חכמה מתורת ה'. בצאת השבת והחג חזר למשמרתו. באחד מימי השבוע ניגש אליו בעל הבית שאירחו בראש השנה, ואמר לו שהוא הבחין שיש בו מידות טובות ולב יהודי חם, ולכן הוא מעוניין להציע לו כשידוך את אחותו, וכמובן שבעזרת ה' יתחזק יותר בתורה ובמצוות. הוא הסכים, והחליט להיפגש. הבחורה מצאה חן בעיניו, ומיד לאחר שחרור מהצבא התחתנו בשעה טובה, כשהוא הולך ומתחזק בשמירת התורה והמצוות. כך זכה להקים בית נאמן בישראל עם אשה טובה והגונה, וזכה לבנים ובנות זרע ברך ה'. השבת השיבה לו כגמולו רוב טובה וברכה - לעולם הזה ולעולם הבא. (שבת כהלכה)

**מראות פורים ושושן פורים
בקהילת "בית יוסף" הבעתיים
תשפ"א**

'עמדו על הברכה

התורמים

שמות

לרפואה שלימה:
אידיט דובה
בת אלקה רות הי"ו

לעילוי נשמת רבינו:
הרב חיים אבישלום
בן בלנקא צוק"ל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת:
האישה הצנועה מרת
פנינה בת בלנקא ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת:
הרבנית
צפורה בת טובה ע"ה
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת:
ויולט טוינה בת תפחה ודוד ז"ל
נפטרה י"ח תמוז תש"פ
שלמה טוינה בן דבורה ודוד ז"ל
נפטר ט"ו אלול תש"פ
ת.נ.צ.ב.ה

להנצחות ולהקדשות
במיל:
b5448622@gmail.com
ב-sms:
054-4843340